

Zadeva C-92/24

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

24. januar 2024

Predložitveno sodišče:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italija)

Datum predložitvene odločbe:

6. oktober 2023

Pritožnica:

Banca Mediolanum SpA

Nasprotna stranka v postopku s pritožbo:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia
(davčna uprava – deželna direkcija za Lombardijo, Italija)

[...] (ni prevedeno)

Sklep št. 1467/2023

[...] (ni prevedeno)

Vložen 6. oktobra 2023

[...] (ni prevedeno)

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA
(drugostopenjsko davčno sodišče za Lombardijo, Italija), senat 22 [...] (ni
prevedeno)

[sestava senata]

je dne 27. septembra 2023 sprejelo ta

SKLEP

– v zvezi s pritožbo [...] (ni prevedeno)

ki jo je vložila

družba Banca Mediolanum S.p.a. [...] (ni prevedeno);

proti

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (deželna davčna uprava v Lombardiji, Italija)

[...] (ni prevedeno)

katere predmet je pritožba zoper:

– sodbo [...] (ni prevedeno), ki jo je izdalo Commissione Tributaria Provinciale MILANO (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu, Italija), senat 12A [...] (ni prevedeno)

Odločbe o odmeri davka:

– ZAVRNITEV VRAČILA IRAP (regionalni davek na proizvodne dejavnosti, v nadaljevanju: IRAP) ZA LETO 2014

po razpravi na javni obravnavi

DEJANSKE IN PRAVNE OKOLIŠČINE

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (drugostopenjsko davčno sodišče za Lombardijo)

– v zvezi s pritožbo, ki jo je vložila družba Banca Mediolanum zoper sodbo senata 12A Commissione Tributaria Provinciale di Milano (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu) [...] (ni prevedeno);

– [...] (ni prevedeno);

– ob upoštevanju, da je postavljeno vprašanje glede združljivosti člena 6 d.lgs. 446/1997 (zakonska uredba št. 446/1997) s pravom Evropske unije, zlasti pa z Direktivo 2011/96/EU, potrebno za odločitev o zahtevku za vračilo, ki ga je vložil davčni zavezanec in ga je davčni organ zavrnil;

– Sodišču Evropske unije na podlagi člena 267 PDEU v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

VPRAŠANJE ZA PREDHODNO ODLOČANJE GLEDE ZDRUŽLJIVOSTI

ČLENA 6(1)

ZAKONSKE UREDBE ŠT. 446/1997 S PRAVOM [EVROPSKE UNIJE]

1. PREDPISI [EVROPSKE UNIJE] O OBDAVČITVI DIVIDEND, KI JIH ODVISNA DRUŽBA, KI JE REZIDENTKA ENE DRŽAVE ČLANICE, RAZDELI MATIČNI DRUŽBI, KI JE REZIDENTKA DRUGE DRŽAVE ČLANICE

Direktiva Sveta 2011/96/EU z dne 30. novembra 2011 o skupnem sistemu obdavčitve matičnih družb in odvisnih družb iz različnih držav članic (prenovitev Direktive 90/435/EGS z dne 23. julija 1990) (v nadaljevanju: Direktiva o matičnih in odvisnih družbah) je namenjena odpravi pomanjkljivosti in izkrivljanj, ki so jim izpostavljene matične družbe, ki so rezidentke ene države članice Evropske unije, kadar prejmejo dividende od odvisnih družb, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije. V uvodnih izjavah je namreč opredeljen namen te direktive, ki je „oprostitev dividend in drugih oblik distribucije dobička, ki ga odvisne družbe izplačujejo svojim matičnim družbam od davčnega odtegljaja, in odprava dvojne obdavčitve takšnih prihodkov na ravni matične družbe“, saj je za to, „[d]a se v Uniji ustvarijo pogoji, podobni tistim na notranjem trgu, in s tem zagotovi učinkovito delovanje takšnega notranjega trga[,] [...] potrebno povezovanje družb iz različnih držav članic v skupine“, ki ne bi smelo biti ovirano „z omejitvami, pomanjkljivostmi ali izkrivljanji, ki izhajajo predvsem iz davčnih predpisov držav članic“, ter je zato „za takšna povezovanja družb iz različnih držav članic v skupine treba določiti davčna pravila, ki so s stališča konkurence nevtralna, in podjetjem omogočiti, da se prilagodijo zahtevam notranjega trga, da povečajo produktivnost in izboljšajo svojo konkurenčno moč na mednarodni ravni“.

Za doseg te ciljev člen 4(1) Direktive o matičnih in odvisnih družbah določa, da se država članica matične družbe, „[k]adar matična družba [...] iz naslova povezave matične družbe z njeno odvisno družbo prejme distribucijo dobička, [...] razen v primeru likvidacije odvisne družbe,“ (a) vzdrži „obdavčevanja takšnega dobička“ ali (b) ta dobiček „obdavči in hkrati matični družbi [...] dovoli, da od zneska izračunanega davka odbije del davka od dobička pravnih oseb, ki se nanaša na ta dobiček in ki ga je izplačala odvisna družba“.

Poleg tega člen 4(3) Direktive o matičnih in odvisnih družbah omogoča, da „[v]saka država članica ohrani možnost, da določi, da se stroški, ki se nanašajo na delež, in izgube, ki izhajajo iz distribucije dobička odvisne družbe, ne odbijejo od obdavčljivega dobička matične družbe“, pri čemer pa določa, da „[k]adar so v takem primeru stroški upravljanja, ki se nanašajo na delež, fiksni kot splošna stopnja, fiksno določeni znesek ne sme presegati 5 % dobička, ki ga distribuira odvisna družba“. Če torej države članice uporabijo to možnost in določijo fiksne stroške upravljanja deleža, ki jih ni mogoče odbiti, morajo v skladu z zadnjemavedeno določbo zagotoviti, da se ti stroški ne odbijejo, ustrezen delež dividend, ki ga prejme matična družba, pa posledično obdavčiti po stopnji, ki ne presega 5 % zneska zadevnih dividend.

2. SISTEM OBDAVČITVE IRAP V ITALIJI, S KATERIM SO OBDAVČENE DIVIDENDE, KI JIH ODVISNE DRUŽBE, KI SO REZIDENTKE DRUGIH DRŽAV ČLANIC, IZPLAČAJO MATIČNIM DRUŽBAM, KI SO REZIDENTKE ITALIJE

Decreto legislativo 15 dicembre 1997, n. 446 (zakonska uredba št. 446 z dne 15. decembra 1997 (v nadaljevanju: zakonska uredba št. 446) ureja regionalni davek na proizvodne dejavnosti (IRAP). Člen 2 zakonske uredbe št. 446 določa, da je redno opravljanje samostojno organizirane dejavnosti, namenjene proizvodnji blaga ali trgovanju z njim ali opravljanju storitev, pogoj za obračun IRAP, v skladu s to določbo pa prav tako velja, da je dejavnost, ki jo opravljajo družbe in organizacije, v vsakem primeru pogoj za obračun davka.

V točkah (a) in (e) člena 3 zakonske uredbe št. 446 so zato med zavezanci za plačilo IRAP navedeni tudi subjekti iz točke (l) dela A Priloge I k Direktivi o matičnih in odvisnih družbah, ki vsebuje „Seznam družb iz člena 2(a)(i)“ te direktive, in sicer „družbe v skladu z italijansko zakonodajo: ‚società per azioni‘, ‚società in accomandita per azioni‘, ‚società a responsabilità limitata‘, ‚società cooperative‘, ‚società di mutua assicurazione‘ ter javni in zasebni subjekti, ki opravljajo izključno ali pretežno gospodarske dejavnosti“.

V členu 4 zakonske uredbe št. 446 je davčna osnova za odmero IRAP opredeljena kot „neto vrednost proizvodnje, ki izhaja iz dejavnosti, ki se opravlja na območju dežele“.

Člen 6 zakonske uredbe št. 446 določa, da se davčna osnova za odmero IRAP za banke in druge finančne posrednike določi z algebraično vsoto naslednjih postavk izkaza poslovnega izida:

- (a) prihodki iz obresti in opravnin, zmanjšani za 50 % dividend;
- (b) amortizacija opredmetenih in neopredmetenih osnovnih sredstev, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti, v višini 90 %;
- (c) drugi administrativni stroški v višini 90 %;
- (ca) neto popravki in prilagoditve vrednosti zaradi oslabitve posojil, vendar le tisti, ki jih je mogoče pripisati posojilom, danim strankam, ki so kot taka izkazana v bilanci stanja.

Banke in drugi finančni posredniki, ki so rezidenti Italije in se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, morajo torej pri določitvi davčne osnove za odmero IRAP upoštevati 50 % zneska dividend, ki jih razdelijo družbe, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se štejejo za odvisne družbe, če so take dividende v izkazu poslovnega izida matičnih družb vključene v prihodke iz obresti in opravnin.

V skladu s členom 16(1a) in (3) zakonske uredbe št. 446 se IRAP za banke in druge finančne posrednike obračuna po 4,65-odstotni stopnji, dežele pa imajo možnost, da to stopnjo spremenijo za največ 0,92 odstotne točke.

Banke in drugi finančni posredniki, ki se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe in so pri določitvi davčne osnove za odmero IRAP upoštevale 50 % zneska dividend, ki so jih razdelile odvisne družbe, rezidentke drugih držav članic Evropske unije, od izračunanega IRAP ne smejo odbiti dela davka od dobička pravnih oseb, ki se nanaša na ta dobiček in so ga zadevne odvisne družbe plačale v državi članici, katere rezidentke so.

Banke in druge finančne institucije, ki so davčne rezidentke Italije in se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, morajo zato od dividend, ki jih prejmejo od odvisnih družb, ki so rezidentke drugih držav članic in izpolnjujejo pogoje iz Direktive o matičnih in odvisnih družbah, plačati IRAP v višini 50 % zneska teh dividend.

3. POSTOPEK V GLAVNI STVARI

Družba BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (v nadaljevanju: BANCA MEDIOLANUM) je imela v davčnem letu 2014 deleže v naslednjih družbah, ki so imele eno od oblik iz dela A Priloge I k Direktivi o matičnih in odvisnih družbah, so bile rezidentke za davčne namene na Irskem, v Luksemburgu in Španiji, pri čemer se v smislu sporazuma o obdavčenju, sklenjenega s tretjo državo, niso štete za rezidentke za davčne namene zunaj Unije, in so bile, ne da bi uporabile ugodnosti iz sistemov oprostitve, zavezanke za enega od davkov iz dela B Priloge I k Direktivi o matičnih in odvisnih družbah:

- (a) 51-odstotni delež v kapitalu družbe Mediolanum International Funds Ltd, ki je davčna rezidentka Irske;
- (b) 51-odstotni delež v kapitalu družbe Mediolanum Asset Management Ltd, ki je davčna rezidentka Irske;
- (c) 99,996-odstotni delež v kapitalu družbe Gamax Management AG, ki je davčna rezidentka Luksemburga;
- (d) 100-odstotni delež v kapitalu družbe Banco Mediolanum S.A., ki je davčna rezidentka Španije.

Družba BANCA MEDIOLANUM je od navedenih odvisnih družb prejela dividende v skupnem znesku 231.912.007,51 EUR, pri čemer je, natančneje, prejela:

- (a) od družbe Mediolanum International Funds Ltd znesek v višini 164.820.000,00 EUR;

(b) od družbe Mediolanum Asset Management Ltd znesek v višini 10.710.000,00 EUR;

(c) od družbe Gamax Management AG prejela znesek v višini 6.382.007,51 EUR;

(d) od družbe Banco Mediolanum S.A. pa znesek v višini 50.000.000,00 EUR.

Odisne družbe, ki so davčne rezidentke Irske, Luksemburga in Španije ter so v teh državah zavezanke za davek od dohodkov pravnih oseb, od dividend, ki so jih izplačale družbi BANCA MEDIOLANUM, niso odtegnile nobenega davka, saj so bili izpolnjeni vsi pogoji iz člena 2 Direktive o matičnih in odvisnih družbah, ki določa, da so pri viru odtegnjenega davka oproščene dividende, ki jih „odvisna družba“, ki „(i) ima eno od oblik, naštetih v delu A Priloge I; (ii) se v skladu z davčno zakonodajo države članice šteje za davčne namene za rezidenta te države članice in se pod pogoji sporazuma o izogibanju dvojnemu obdavčevanju, sklenjene[ga] s tretjo državo, ne šteje za rezidenta za davčne namene zunaj Unije; (iii) je poleg tega zavezanec za enega od davkov[,] naštetih v delu B Priloge I[,] brez možnosti izbire ali oprostitve, ali za kateri koli drugi davek, ki lahko nadomesti navedene davke“, izplača „matični družbi“, ki v skladu s členom 3 navedene direktive „izpolnjuje pogoje iz člena 2 in ima najmanj 10 % delež v kapitalu družbe iz druge države članice, ki izpolnjuje enake pogoje“.

Družba BANKA MEDIOLANUM je dividende, ki jih je od navedenih družb prejela v davčnem letu 2014, v izkazu poslovnega izida pripoznala v postavki „dividende in podobni prihodki“, ki je del prihodkov iz obresti in opravnin.

Družba BANCA MEDIOLANUM je te dividende zato upoštevala pri določitvi davčne osnove za odmero davka od dohodkov pravnih oseb (*imposta sul reddito delle società*) za davčno leto 2014 po stopnji, ki v skladu s členom 89 Testo unico delle imposte sui redditi (enotno besedilo o davku od dohodkov) ne presega 5 % zneska zadevnih dividend.

Družba BANCA MEDIOLANUM se v skladu s členom 6 zakonske uredbe št. 446 šteje za finančnega posrednika. Zato je v obračunu IRAP, ki ga je predložila za davčno leto 2014, v skladu s členom 6 zakonske uredbe št. 446 pri določitvi davčne osnove za odmero tega davka upoštevala 50 % zneska zadevnih dividend, to je znesek v višini 115.956.003,76 EUR.

Nazadnje, družba BANCA MEDIOLANUM je v tem davčnem obračunu IRAP obračunala po 5,57-odstotni stopnji od tako določene davčne osnove, kar je pomenilo, da je IRAP znašal 10.392.278,00 EUR, vendar je, ker je v predhodnem obračunu obračunala presežek IRAP v višini 5.712.250,00 EUR in je v davčnem letu 2004 plačala akontacije tega davka v skupnem znesku 9.451.969,00 EUR, v zadevnem obračunu izkazala presežek IRAP v višini 4.771.941,00 EUR.

Družba BANCA MEDIOLANUM je 4. junija 2019 pri Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia (davčna uprava – deželna direkcija za

Lombardijo, Italija, v nadaljevanju: davčni urad) vložila zahtevek za vračilo presežka IRAP, ki ga je plačala, ker je bilo s tem davkom obdavčenih 50 % dividend, ki jih je prejela od družb Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG in Banco Mediolanum S.A., pri čemer je trdila, da je člen 6(1) zakonske uredbe št. 446 v delu, v katerem določa, da se IRAP odmeri od 50 % zneska zadevnih dividend, v nasprotju s členom 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah, v skladu s katerim se dividende, ki jih odvisne družbe razdelijo matičnim družbam, ne smejo obdavčiti po stopnji, ki je presega 5 % zneska teh dividend.

Davčni urad je 16. oktobra 2020 družbi BANCA MEDIOLANUM vročil zavrnilno odločbo, s katero je zavrnil zahtevek za vračilo, ki ga je vložila ta družba.

Natančneje, davčni urad je v obrazložitvi te odločbe trdil, da člen 6 zakonske uredbe št. 446, v delu, v katerem finančnim posrednikom, ki so davčni rezidenti Italije in se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, nalaga, da morajo IRAP plačati tudi od 50 % dividend, ki jih razdelijo družbe, ki so rezidentke drugih držav članic Unije in se za namene navedene direktive štejejo za odvisne družbe, ni v nasprotju s členom 4 te direktive, saj se ta določba ne uporablja za IRAP, ampak le za davek od dohodkov.

Družba BANCA MEDIOLANUM je 15. decembra 2020 pri Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (prvostopenjsko davčno sodišče v Milanu, Italija (prej Commissione Tributaria Provinciale Milano (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu, Italija)) vložila tožbo zoper navedeno zavrnilno odločbo, s katero je izpodbijala zakonitost in utemeljenost te odločbe, ter navedenemu sodišču predlagala, naj davčnemu uradu naloži plačilo zahtevka za vračilo.

Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (prvostopenjsko davčno sodišče v Milanu) je s sodbo [...] (ni prevedeno) zavrnilo to tožbo, pri čemer je trdilo, da se prepoved iz člena 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah ne uporablja za IRAP.

Družba BANCA MEDIOLANUM je s pritožbo, ki jo je pri predložitvenem sodišču vložila 31. januarja 2023, izpodbijala navedeno sodbo Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (prvostopenjsko davčno sodišče v Milanu) ter predlagala, naj predložitveno sodišče to sodbo spremeni in davčnemu uradu posledično naloži vračilo presežka IRAP, ki ga je zahtevala v prvotnem zahtevku.

4. VPRAŠANJE ZA PREDHODNO ODLOČANJE

V teh okoliščinah je razrešitev problematike, ki izhaja iz nacionalnega prava in se nanaša na možnost, da se v skladu s členom 6(1) zakonske uredbe št. 446/1997 z IRAP obdavči 50 % dividend, ki jih finančni posredniki, ki se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, prejmejo od družb, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se za namene

navedene direktive štejejo za odvisne družbe, odvisna od odgovora na vprašanje za predhodno odločanje, ki se nanaša na to, ali je obdavčitev 50 % takih dividend z IRAP združljiva s členom 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah. V skladu z navedenim pravnim okvirom [Evropske unije] je treba namreč šteti, da bi se lahko prepoved možnosti obdavčitve dividend na ravni matične družbe, ki je rezidentka ene države članice in te dividende prejme od odvisne družbe, ki je rezidentka druge države članice, po stopnji, ki presega 5 % zneska zadevnih dividend, v Italiji uporabljala tudi za IRAP.

Če bi bilo tako, pa člen 6(1) zakonske uredbe št. 446 ne bi bil združljiv s tako opredeljeno prepovedjo, saj bankam in drugim finančnim posrednikom, ki se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, nalaga, da morajo IRAP plačati od 50 % dividend, ki jih prejmejo od družb, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se za namene te direktive štejejo za odvisne družbe, pri čemer pa Italija prvonavedenim družbam ne zagotavlja pravice, da od IRAP odbijejo del davka od dobička pravnih oseb, ki se nanaša na te dividende in ki so ga plačale zadnjenavedene družbe.

V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) v sodbah z dne 17. maja 2017, ki jih je izdalo v zadevah C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) in C-68/15 (X/Ministerraad) pojasnilo, da člen 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah državam članicam Evropske unije prepoveduje, da bi dividende, ki jih matične družbe prejmejo od odvisnih družb, obdavčile s kakršno koli obliko davka, torej ne le z davkom od dohodkov pravnih oseb, po stopnji, ki presega 5 % zneska zadevnih dividend.

Natančneje, Conseil d'État (državni svet, Francija) je v zadevi C-365/16 Sodišču predložil vprašanje glede združljivosti člena 235b ZCA francoskega code général des impôts (splošni davčni zakonik) s členom 4(1) Direktive o matičnih in odvisnih družbah v povezavi s členom 4(3) te direktive v delu, v katerem matičnim družbam ne nalaga le obveznosti, v skladu s katero morajo zaradi nemožnosti odbitja fiksnih stroškov upravljanja deleža na 5 % prejetih dividend plačati davek od dohodkov pravnih oseb, ampak tudi obveznost plačila dodatnega davka v višini 3 %, ki se obračuna ob nadaljnji razdelitvi teh dividend družbenikom prvonavedene družbe. Sodišče je v odgovor na to vprašanje najprej ugotovilo, da „ker se z Direktivo o matičnih in odvisnih družbah, kot je navedeno v njeni uvodni izjavi 3, uresničuje cilj odprave dvojne obdavčitve dobička, ki ga izplača odvisna družba svoji matični družbi, na ravni matične družbe, bi to, da bi država članica matične družbe obdavčila ta dobiček na ravni te družbe ob njegovi nadaljnji razdelitvi, zaradi česar bi bilo treba od tega dobička plačati davek, ki presega zgornjo mejo 5 % iz člena 4(3) te direktive, povzročilo dvojno obdavčitev na ravni navedene družbe, ki je v nasprotju z navedeno direktivo“, nato pa razsodilo, da francoska davčna zakonodaja ni združljiva s členom 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah. Zadnjenavedena določba namreč „[...] nasprotuje davčnemu ukrepu, ki ga določi država članica matične družbe, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v skladu s katerim je treba ob razdelitvi dividend s strani

matične družbe plačati davek, osnova za katerega so zneski razdeljenih dividend, vključno s tistimi, ki izvirajo iz nerezidenčnih odvisnih družb te družbe“, ker „uporaba člena 4(1)(a) Direktive o matičnih in odvisnih družbah ni pogojena s kakšnim posebnim davkom“, saj se v skladu s to določbo „država članica matične družbe vzdrži obdavčitve dobička, ki ga distribuira nerezidenčna odvisna družba“, in „se tako želi [s to določbo] preprečiti, da bi države članice sprejele davčne ukrepe, ki bi pripeljali do dvojne obdavčitve tega dobička na ravni matičnih družb“, tako da „v tem okviru [...] to, ali se nacionalni davčni ukrep opredeli kot davek od dohodkov pravnih oseb ali ne, ni pomembno“. Poleg tega je Grandwettelijk Hof (ustavno sodišče, Belgija) v zadevi C-68/15 Sodišču predložilo vprašanje glede združljivosti poglavja belgijskega 15 Wetboek van de inkomstenbelastingen (zakonik o davkih na dohodek) s členom 4(1) Direktive o matičnih in odvisnih družbah v povezavi s členom 4(3) te direktive v delu, v katerem matičnim družbam ne nalaga le obveznosti, v skladu s katero morajo zaradi nemožnosti odbitja fiksnih stroškov upravljanja deleža na 5 % prejetih dividend plačati davek od dohodkov pravnih oseb, ampak tudi obveznost, da na te dividende ob njihovi nadaljnji razdelitvi družbenikom matične družbe plačajo tako imenovani Fairness Tax v višini 5,15 %, če so te dividende sestavljene iz dobička, ki ni bil vključen v njeno davčno osnovo. Sodišče je v odgovor na to vprašanje razsodilo, da „je treba člen 4(1)(a) Direktive o matičnih in odvisnih družbah v povezavi z odstavkom 3 tega člena razlagati tako, da ta določba nasprotuje nacionalni davčni zakonodaji, kot je ta v postopku v glavni stvari, v delu, v katerem je posledica te zakonodaje v položaju, v katerem dobiček, ki ga matična družba prejme od svoje odvisne družbe, ta matična družba distribuira po letu, v katerem je bil prejet, to, da je ta dobiček predmet obdavčitve, ki presega 5- odstotni prag, določen v navedeni določbi“.

[Ponovitev odlomkov sodb Sodišča, ki so že navedeni v prejšnji točki].

V skladu z usmeritvijo Sodišča torej velja, da člen 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah državam članicam Evropske unije prepoveduje, da bi dividende, ki jih odvisne družbe razdelijo matičnim družbam, obdavčile s kakršno koli obliko davka po stopnji, ki presega 5 %, ne le ob prejemu teh dividend, ampak tudi ob njihovi poznejši razdelitvi med družbenike matične družbe.

Glede na navedeno je treba ugotoviti, da bi se lahko izkazalo, da člen 6 zakonske uredbe št. 446 v delu, v katerem bankam in drugim finančnim posrednikom, ki so rezidenti Italije in se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, nalaga obveznost plačila IRAP na 50 % dividend, ki jih prejmejo od družb, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se za namene navedene direktive štejejo za odvisne družbe, ni združljiv s prepovedjo obdavčitve dobička, ki ga matičnim družbam, ki so rezidentke ene države članice, izplačajo odvisne družbe, ki so rezidentke drugih držav članic, po stopnji, ki presega 5 % zneska zadevnega dobička, kot je določena v členu 4 Direktive o matičnih in odvisnih družbah, kakor ga je Sodišče razlagalo v sodbah z dne 17. maja 2017, C-365/16 in C-68/15. Posledica uvedbe take obveznosti je namreč „to,

da je ta dobiček predmet obdavčitve, ki presega 5- odstotni prag, določen v navedeni določbi“.

Odgovor na postavljeno vprašanje je očitno upošteven in odločilen za razrešitev tega spora, saj bi bilo treba, če bi se ugotovilo, da člen 6(1) zakonske uredbe št. 446 z dne 15. decembra 1997 v delu, v katerem omogoča, da se finančnim posrednikom, ki so rezidenti Italije in se za namene Direktive o matičnih in odvisnih družbah štejejo za matične družbe, naloži plačilo IRAP od 50 % dividend, ki jih razdelijo družbe, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se za namene te direktive štejejo za odvisne družbe, ni združljiv z navedenimi določbami Direktive Sveta 2011/96/EU z dne 30. novembra 2011, ugotoviti, da zavrnilna odločba, ki je predmet obravnavane zadeve, ni izpodbijana sodba nista zakoniti ter da je zahtevek za vračilo, ki je bil vložen v tej zadevi, utemeljen, saj je družba BANCA MEDIOLANUM zahtevala vračilo presežka IRAP, ki ga je plačala zato, ker je v davčno osnovo vključila 50 % dividend, ki jih je prejela od odvisnih družb s sedežem na Irskem, v Luksemburgu in Španiji, davčni urad pa je ta zahtevek z navedeno odločbo zavrnil.

Skratka, Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (drugostopenjsko davčno sodišče za Lombardijo) Sodišču Evropske unije v skladu s členom 267 PDEU predloži to vprašanje za predhodno odločanje:

Ali je zahteva Italijanske republike, ki izhaja iz člena 6(1) zakonske uredbe št. 446/1997, v skladu s katero se z IRAP obdavči 50 % dividend, ki jih prejmejo finančni posredniki, ki so rezidenti Italije in se za namene Direktive Sveta 2011/96/EU z dne 30. novembra 2011 štejejo za matične družbe, razdelijo pa jih družbe, ki so rezidentke drugih držav članic Evropske unije in se za namene te direktive štejejo za odvisne družbe, pri čemer se prvonavedenim družbam ne dovoli, da od IRAP odbijejo del davka od dobička pravnih oseb, ki se nanaša na ta dobiček in ki so ga plačale zadnjenavedene družbe, združljiva s prepovedjo obdavčitve dobička, ki ga matičnim družbam, ki so rezidentke ene države članice, izplačajo odvisne družbe, ki so rezidentke drugih držav članic, po stopnji, ki presega 5 % zneska zadevnega dobička, kot je določena v členu 4 navedene direktive?

IZ TEH RAZLOGOV

[...] (ni prevedeno) [standardne navedbe]

[...] (ni prevedeno) 27. september 2023

[...] (ni prevedeno) [sestava senata]